

І.І.К <>7я43
УДК" 14(063)

С 76 Стан та перспективи розвитку юридичної науки: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Дніпропетровськ, 3-4 жовтня 2014 р. - Дніпропетровськ : ГО «Правовий світ», 2014. - 112 с.

У матеріалах зібрані тези доповідей, які були подані учасниками Міжнародної науково-практичної конференції «Стан та перспективи розвитку юридичної науки» (м. Дніпропетровськ, 3-4 жовтня 2014 р.).

© Автори тез, 2014
© Громадська організація «Правовий світ», 2014

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. ТЕОРІЯ ТА ІСТОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА; ІСТОРІЯ ПОЛІТИЧНИХ І ПРАВОВИХ УЧЕНЬ

ПЕДАГОГІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЮРИСТІВ ТА ВИХОВАННЯ НОВИХ СПЕЦІАЛІСТІВ <i>Котельова О. В., Ходарченко Б. Ю.</i>	6
НОРМАТИВНО-ПРАВОВИЙ АКТ ЯК ОСНОВНЕ ДЖЕРЕЛО ПРАВА <i>Стрибко Т. І.</i>	8

НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО; МУНІЦИПАЛЬНЕ ПРАВО

УДОСКОНАЛЕННЯ ІНСТИТУТУ ВІДКЛИКАННЯ ДЕПУТАТІВ МІСЦЕВИХ РАД <i>Полтавцеві*А. С.</i>	10
---	----

НАПРЯМ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО; МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО

ПОНЯТТЯ ВОЛІ ТА ДЕФЕКТУ ВОЛІ ЯК ПІДСТАВИ НЕДІЙСНОСТІ ПРАВочИну <i>Бардаченко Д. В., Ахт'їша А. В.</i>	13
ДЕЯКІ АСПЕКТИ РОЗУМІННЯ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОГО ДОГОВОРУ <i>Карнаух В. С.</i>	15
РОЛЬ ПРИНЦИПІВ СПРАВЕДЛИВОСТІ, ДОБРОСОВІСНОСТІ ТА РОЗУМНОСТІ В ДОГОВІРНМУ ПРАВІ УКРАЇНИ <i>Кушерець, Д. В.</i>	17
ІСТОРІЯ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ <i>Рябоштанка І.М.</i>	20
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВІДШКОДУВАННЯ МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ, ЗАВДАНОЇ ТРАНСПОРТНИМ ЗАСОБОМ <i>Савінова В. М.</i>	22
ІНСТИТУТ ПРЕДСТАВНИЦТВА В ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ ТА ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ <i>СавчукЮ. Р.</i>	24

НАПРЯМ 4. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНИ <i>Гамаю Ю. І.</i>	27
ДОГОВІРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗМИВАННЯ ЧАСТКИ ВЕНЧУРНОГО ІНВЕСТОРА НА ДРУГОМУ ТА ТРЕТЬОМУ РАУНДАХ ВЕНЧУРНОГО ІНВЕСТУВАННЯ <i>Тарнавський Р. В.</i>	29

НАПРЯМ 5. ТРУДОВЕ ПРАВО; ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВИЙ ТА ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ: ВІД АНТАГОНІСТИЧНОСТІ ДО СИМБІОЗУ <i>Орловський О. Я.</i>	32
---	----

НАПРЯМ 6. ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО; ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО

ОСОБЛИВОСТІ СКЛАДАННЯ ЗЕМЛЕВПОРЯДНОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ <i>Лісова Т. В.</i>	35
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КОМПЕНСАЦІЇ У ЗВ'ЯЗКУ ІЗ ПРИМУСОВИМ ВІДЧУЖЕННЯМ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК <i>Накопечий А. Б.</i>	37
НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ ЦІЛЬОВОГО ТА РАЦІОНАЛЬНОГО ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ <i>Пахомова В. А.</i>	40
ПРИНЦИП ЕКОЛОГІЗАЦІЇ В АГРАРНОМУ ПРАВІ <i>Середя І.Л.</i>	42

ПРАВОВА ОХОРОНА ОБ'ЄКТІВ ТВАРИННОГО СВІТУ <i>Труфанова А. О.</i>	46
НАПРЯМ 7. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО	
ЦЕНТРАЛЬНІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ЯК СУБ'ЄКТИ ЗАСТОСУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА <i>Губанов О. О.</i>	48
ПОЖЕЖНА БЕЗПЕКА: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ <i>Гулак О. В., Бейгул Р. Є.</i>	50
ДО ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ ПРИТЯГНЕННЯ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ВЧИНЕННЯ НАСИЛЬСТВА В СІМ'І <i>Гурковська К. А., Сукмановська Л. М.</i>	52
ПРИНЦИПИ ТА ЗАВДАННЯ ПРОФЕСІЙНОГО ВІДБОРУ ДЛЯ СЛУЖБИ В ОВС <i>Живко М. О., Мельникович В. М., Живко П. Б.</i>	55
АКТИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ ЯК ДЖЕРЕЛА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ АГЕНТСТВ УКРАЇНИ <i>Коваленко Л. А.</i>	58
ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ДІТЕЙ ВІД НАСИЛЬСТВА - СПІЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ І СУСПІЛЬСТВА <i>Маліченко Д. О.</i>	60
ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ВСТАНОВЛЕНОГО ПОРЯДКУ УПРАВЛІННЯ <i>Нестеренко Є. В.</i>	63
ОСОБЛИВОСТІ ПАРАЛЕЛЬНОЇ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ ІНОЗЕМНИХ СУДЕН, ЩО ЕКСПЛУАТУЮТЬСЯ НА УМОВАХ ДОГОВОРУ БЕРБОУТ-ЧАРТЕРА <i>Нікітіна З. В.</i>	65
ДЕЯКІ КРИТЕРІЇ ПРАВОВОЇ ПІСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЇ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ <i>Петрицький А. Я.</i>	67
ОСОБЛИВОСТІ КОДИФІКАЦІЇ ВІТЧИЗНЯНОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА <i>Чорномаї О. Б.</i>	70
НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ; КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО	
ЕМОЦІЙНИЙ СТАН ЯК ОЗНАКА ГРУБОГО ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ СПОРТИВНИХ ЗМАГАНЬ <i>Петренко О. І.</i>	73
САМОПРАВСТВО: ВІДМЕЖУВАННЯ ЗЛОЧИНУ ВІД АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОСТУПКУ <i>Пилипенко І. В.</i>	75
ПРИЧЕТНІСТЬ ДО ЗЛОЧИНУ: КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ <i>Смушак О. М.</i>	78
НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ	
СУБ'ЄКТИ УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИМИ РЕСУРСАМИ ПОДАТКОВИХ ОРГАНІВ ЯК ТИПОВА ЛАНКА ПРОТИДІЇ ПОДАТКОВИМ ЗЛОЧИНАМ <i>Горохівська Д. В.</i>	81
ВИКОРИСТАННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ З ВИЯВЛЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ І ЮВІДОМЛЕНЬ ЕЛЕКТРОННИХ ЗМІ <i>Даніель А. В.</i>	83
СИСТЕМА ТА ВИДИ КРИМІНАЛІСТИЧНО-ДОВІДКОВИХ КОЛЕКЦІЙ <i>Кадук С. В.</i>	85
ПРОБЛЕМИ ПРИТЯГНЕННЯ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ УКРАЇНИ <i>Калашнікова М. О.</i>	88

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ МЕТОДИ ТА ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИМИ РЕСУРСАМИ ПОДАТКОВИХ ОРГАНІВ <i>Назаренко А. С., Рекутенко Т. О.</i>	90
ПРОБЛЕМИ СУДОВОЇ ЕКСПЕРТИЗИ, ПОВ'ЯЗАНОЇ З АВТОРСЬКИМИ ПРАВАМИ <i>Плахотніченко В. К.</i>	93
ЗНАЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У ПРОТИДІЇ ПОДАТКОВИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ <i>Тахтай Є. М.</i>	95
ПРОБЛЕМИ РОЗ'ЯСНЕННЯ ПРАВ УЧАСНИКАМ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ <i>Черненко А. П.</i>	97
НАПРЯМ 10. СУДОУСТРІЙ; ПРОКУРАТУРА ТА АДВОКАТУРА	
ДЕЯКІ ПИТАННЯ ФОРМУВАННЯ СУДДІВСЬКОГО КОРПУСУ В УКРАЇНІ <i>Слоболянник Н. С.</i>	100
НАПРЯМ 11. МІЖНАРОДНЕ ПРАВО	
РІВНІ РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ КРИЗЬ ПРИЗМУ ПОЛОЖЕНЬ УГОДИ МІЖ УРЯДАМИ ДЕРЖАВ - ЧЛЕНІВ ШОС ПРО СПІВРОБІТНИЦТВО В ГАЛУЗІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ <i>Грициун О. О.</i>	102
ВЗАЄМОДІЯ ОСНОВНИХ НАЧАЛ МІЖНАРОДНОГО ПРИВАТНОГО ТА МІЖНАРОДНОГО ПУБЛІЧНОГО ПРАВА <i>Задорожна С. М.</i>	104
ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ВИЗНАЧЕНЬ ПОНЯТТЯ «МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ САНКЦІЇ» <i>Калишич Д. О.</i>	107

ПРИЧЕТНІСТЬ ДО ЗЛОЧИНУ: КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

СМУШАК о. м.

викладач

Юридичний інститут

Прикарпатського національного університету

імені Василя Стефаника

м. Івано-Франківськ, Україна

Сучасне кримінальне законодавство не містить в Загальній частині КК України 2001 р. визначення поняття спеціального інституту причетності до злочину, а також не використовує терміну «причетність». Його загальна характеристика дається в теорії кримінального права.

Більшість робіт, які стосуються причетності до злочину починаються із дослідження його поняття. Саме поняття відображає найбільш суттєві аспекти того чи іншого явища. Тому дослідження інституту причетності потрібно почати з аналізу вже існуючих в теорії кримінального права поняття причетності і вже на їх основі буде розроблене нове поняття.

Спочатку потрібно з'ясувати зміст слова «причетність» і «причетність до злочину». Слово «причетність», «причетний» - це той, хто має безпосереднє відношення до якоїсь справи або до когось [1, с. 1140].

Вислів «причетність до злочину», характеризує те явище, подію, яка конкретизується в цьому виразі. А саме, причетність в цьому випадку чітко зорієнтовано відносно злочину.

Традиційно у вітчизняному кримінальному праві проблема причетності до злочину досліджувалась у межах інституту співучасті у злочині. В теорії кримінального права причетність до злочину протиставляють основному злочину, під яким розуміють злочин, який зумовив (породив) причетність до нього. Та при цьому, на сьогоднішній день в науці кримінального права немає визначення, яке б в теорії сприймалось як найбільш задовільне. Цей висновок випливає з того, що більшість дослідників проблеми дають своє визначення. Тому, виникає необхідність аналізу тих з них, які нині подані в літературі.

У юридичній літературі немає єдиної думки стосовно поняття причетності до злочину. Майже всі дослідники, характеризуючи причетність до злочину, вказують на таку ознаку, як суспільна небезпека джерелом якої виступає збільшення можливості для уникнення особи, яка вчинила основне діяння, від кримінальної відповідальності і покарання за допомогою осіб, які не брали участі у його вчиненні.

Характер суспільної небезпечності перш за все залежить від цінності того, чому заподіюється шкода конкретним діянням, тобто від цінності тих або інших суспільних відносин, благ та інтересів. За допомогою норм кримінального права охороняються найважливіші з них. Залишені охороняються за допомогою інших заходів впливу, а не шляхом застосування покарання [2, с. 259-260].

Особливістю суспільної небезпеки причетності є вторинність відносно суспільної небезпечності основного злочину, а саме наявність певного зв'язку з уже існуючим явищем, вчиненням злочинном, який вчиняється або готується, відсутність сприяння вчиненню самого злочину [3, с. 49-50].

Та дані ознаки не розкривають основного змісту поняття причетності. Більш повну характеристику ознак причетності д*є М. К. Гнетнев, який виділяє наступні ознаки: 1) причетність до злочину є суспільно небезпечне діяння; 2) це діяння є умисним; 3) причетність до злочину пов'язана з предметним злочинном, але не є участю в його виконанні; 4) причетність виникає тільки у зв'язку з вчиненням, а в одному випадку, у зв'язку з вчинюваням злочинном; 5) причетне діяння не є причиною предикативного злочину. Між діями причетної особи й діями виконавця або іншого виконавця відсутній причинний зв'язок; 6) причетність до злочину порушує порядок здійснення правосуддя [4, с. 11].

В. Г. Смірнов зазначає, що причетність це умисна діяльність осіб, які не брали участі у злочині, яка спрямована на сприяння приховуванню злочинця, слідів, знарядь або предметів злочину, або реалізації його плодів [5, с. 154].

Автор проводить розмежування між причетністю і співучастю за допомогою зазначення у понятті певних ознак, які є притаманними причетності. Це зокрема: умисна діяльність; діяльність в якій особа не брала участі: діяльність спрямована на сприяння приховування злочинця, слідів, знарядь, предметів злочину, реалізації його плодів. При цьому він обмежує причетність тільки задалегідь не обіцяним приховуванням, хоча зазначає, що видами причетності є потурання та недонесення.

Предметний зміст суб'єктивної сторони причетності включає усвідомлення винним злочину, який вчинений або вчиняється іншою особою, характером власної поведінки, а також реальної можливості в результаті своєї поведінки завдання шкоди нормальній роботі органів правосуддя. Дії такої особи є не тільки суспільно небезпечними, винними, протиправними, але також і аморальними.

А.Д. Макаров обґрунтовує наявність причетності до злочину як особливої і самостійної форми злочинної діяльності. Він відзначав, що причетність відрізняється від співучасті. Ця відмінність полягає в ознаках, які характеризують співучасті: 1) участь у злочині двох і більше осіб; 2) спільна їх діяльність; 3) спільний умисел.

Спільна діяльність як об'єктивна ознака співучасті означає: а) спільні дії, які вчиняються узгоджено співучасниками, взаємодоповнюючи та взаємо обумовлюючи один одного; б) спільний злочинний результат; в) причинний зв'язок між спільними діями і спільним результатом.

Умисний характер співучасті означає: а) кожний співучасник усвідомлює шкідливість не тільки своїх діянь, але і діянь інших співучасників; б) кожний співучасник передбачає шкідливість наслідків не тільки власних дій, але і дій інших співучасників; в) кожний співучасник бажає настання шкідливих наслідків не тільки власних дій, але і дій інших співучасників. Одночасно вона має ряд спільних характеристик, які дозволяють об'єднати приховування, недонесення і потурання в єдине поняття причетності до злочину [6, с. 59].

Підсумовуючи вище викладене, можна стверджувати, що причетність до злочину, є самостійним інститутом українського кримінального права, який володіє спеціальними ознаками, при наявності яких ті або інші суспільні відносини можна віднести до причетності. Дані ознаки допоможуть розмежувати її від інших видів злочинної діяльності. Їх можна звести до наступних:

1. Суспільно небезпечне діяння (дія або бездіяльність) причетних осіб, не будучи співучастю у злочині, завжди пов'язана з даним злочинном. Існує суспільна небезпечність причетних осіб, яка полягає в тому, що здійснюючи потурання злочину або допомагаючи злочинцеві в приховуванні злочину, ці особи створюють умови для його здійснення, нейтралізують діяльність правоохоронних органів у викритті злочинця і розкритті злочину [7, с. 195].

2. Діяльність причетних осіб хоча і пов'язана із скоєнням злочину, але не є і не може вважатися причиною настання злочинного результату. Ця діяльність не знаходиться в причинному зв'язку з фактом вчинення злочину.

3. Інститут причетності до злочину полягає в тому, що ця діяльність пов'язана із злочинами третіх осіб. М. І. Мельник, В. А. Клименко вважають, що причетність до злочину це умисна дія або бездіяльність, яка пов'язана із здійсненням злочинної діяльності іншою особою [8, с. 184]. Аналогічної точки зору притримується С. І. Селецький [9, с. 114].

4. В діях які пов'язані з причетністю до злочину на відміну від співучасті відсутня ознака спільності а саме спільність злочинного результату, а також причинний зв'язок між спільними діями і спільним злочинним результатом. Відповідальність самих причетних осіб носить індивідуальний характер. Ступінь суспільної небезпеки причетності до злочину в значній мірі визначається ступенем суспільної небезпеки основного злочину. Наприклад, переховування убивці небезпечніше від переховування особи, яка скоїла грабїж. Це означає лиш залежність розміру покарання від тяжкості скоєного злочину, але не визначає залежності настання відповідальності причетних до нього осіб, від відповідальності основного злочинця, який може з тих чи інших причинам і не понести покарання.

Аналізуючи вище наведені ознаки причетності до злочину, можна дати наступне визначення причетності до злочину.

Причетність до злочину - це передбачене Кримінальним кодексом України суспільно небезпечне, умисне діяння (дія або бездіяльність), яке посягає на охоронювані законом про кримінальну відповідальність суспільні відносини, блага та інтереси, та пов'язане із закінченням злочинним або діяннями які утворюють незакінчений злочин, не сприяють його підготовці і вчиненню, а таке, що не знаходиться в причинному зв'язку з злочинним наслідком.

ЛІТЕРАТУРА

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад, і голов. ред. В. Т. Бусел. - К.; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. - 1728 с.
2. Фріс П. Л. Кримінально правова політика Української держави: теоретичні, історичні та правові проблеми / П. Л. Фріс. - К. : Атіка, 2005. - 332 с.
3. Косякова Н. С. Прикосновенность преступлению по российскому уголовному праву: становление, состояние и перспективы развития : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 "Уголовное право и криминология; уголовно-исправительное право" / Косякова Наталья Сергеевна. - М., 2001. - 212 с.
4. Гнетев М. К. Кримінальна відповідальність за сприяння учасникам злочинних організацій та укріптя їх злочинної діяльності: автореф. дис. ... канд. юрид. наук / М. К. Гнетев. - Львів. 2010. - 24 с.
5. Смирнов В. Г. Понятие прикосновенности по советскому уголовному праву / Смирнов В.Г. // Вестник Ленинградского университета. - 1955. - № 6. - С. 143-156.
6. Макаров А. Д. Уголовная ответственность за прикосновенность к преступлению : дис. ... канд. юр. наук : 12.00.08 "Уголовное право и криминология; уголовно-исправительное право" / Макаров Анатолий Дмитриевич. - Москва, 2004. - 180 с. // автореферат 31 с.
7. Фріс П. Л. Кримінальне право України. Загальна частина : Підручник для студентів вищих навчальних закладів / П. Л. Фріс. - 2-ге вид, доповнене і перероблене. - К. : Атіка, 2009 - 512с.
8. Мельник М. І. Кримінальне право України : Загальна частина. Підручник / М. І Мельник, В. А. Клименко. - К.: Атіка, 2008. - 376 с.
9. Седецький С. І. Кримінальне право : Загальна частина: Навчальний посібник / С. І. Седецький. - К. - 2007. - 264 с.

НАПРЯМ 9. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА; СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА; ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

СУБ'ЄКТИ УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИМИ РЕСУРСАМИ ПОДАТКОВИХ ОРГАНІВ ЯК ТИПОВА ЛАНКА ПРОТИДІЇ ПОДАТКОВИМ ЗЛОЧИНАМ

І ОРОХІВСЬКА Д. В.

курсант

Науковий керівник:

МУЛЯВКА Д. Г.

доцент, кандидат юридичних наук

Національний університет державної

податкової служби України

м. Ірпінь, Київська область. Україна

Виявлення та розслідування податкових злочинів за змістом складна діяльність, яка потребує наявності відповідних знань та навичок. Розвиток соціальної та економічної системи України залежить від інформаційної сфери, яка є складовим елементом у функціонуванні структури державних органів, а також сприяє стабільності правовідносин між особою та органами виконавчої влади, зокрема податковими органами. Крім того, в сьогоденні з кожним днем все більшого поширення набуває використання інформаційних ресурсів. Тому, на разі є актуальним управління інформаційними ресурсами під час здійснення правоохоронними органами своїх службових повноважень, а саме протидія злочинам.

Зрозумілим є те, що інформація стала невід'ємною складовою суспільного життя, оскільки саме завдяки їй відбувається передача даних між різноманітними суб'єктами, організуються і координуються суспільні процеси. Робота з інформацією та розповсюдження її в податкових органах здійснюється конкретними відповідальними особами, працівниками певних структурних підрозділів. Проте, розпоряджатися спеціальною інформацією, використовувати її в практичній діяльності під час розслідування податкових злочинів наділені відповідні підрозділи та посадові особи податкових органах.

Суб'єктом інформаційних відносин можна вважати будь-який носій або отримувач інформації, яка становить інтерес для податкових органів. Адже, діяльність підрозділів податкової міліції тісно пов'язана з інформацією, джерелами інформації, інформаційними процесами та інформаційними ресурсами. Інформація може розглядатися як повідомлення, дані про стан справ, відомості, які передаються людьми, технічними засобами, відображаються в окремих предметах, процесах тощо.

Якщо говорити в загальному вигляді, то суб'єкти управління інформаційними ресурсами податкових органах фактично збігаються зі її структурою. У податкових органах, відповідно до штатного розпису, утворюються спеціальні відділи та сектора, які здійснюють діяльність, яка прямо або опосередковано пов'язана із інформаційними ресурсами [3, 30].

Суб'єкти управління інформаційними ресурсами є активними та спеціальними суб'єктами інформаційних відносин. Суб'єкт управління — це система, що наділена відповідною компетенцією та державно-владними повноваженнями, завдяки яким можливе втілення її волі в форму команд та рішень, які є обов'язковими для виконання, які впливають на систему управління для забезпечення її функціонування. До нього належать: органи виконавчої влади, посадові особи, службовці, що наділені державно-владними повноваженнями. Суб'єктами інформаційно-правових відносин визнається особа, яка наділена інформаційно-